

25 Σεπτεμβρίου 2014

Ταπεινή και ήσυχη ζωή, θα πει αληθινή ζωή

[/ Γενικά Θέματα](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ταπεινή και ήσυχη ζωή, θα πει αληθινή ζωή. Όποιος ζει μακριά από την ταραχή του κόσμου κι από τις διάφορες έγνοιες που φορτώνονται οι άνθρωποι για να ζαλίζονται, με την ιδέα πως χαίρουνται τη ζωή, αυτός λοιπόν που ζει αποτραβηγμένος με μία μικρή κι αγαπημένη συντροφιά, αυτός κατά την ιδέα μου, ζει αληθινά. Είναι σαν τον άνθρωπο που περπατά σιγά - σιγά και περιεργάζεται και φχαριστιέται από όσα βλέπει στον δρόμο του, σταματά όποτε θέλει, συλλογίζεται, δεν βιάζεται, ενώ οι άνθρωποι που ζούνε με πολλές σκοτούρες και φασαρίες, έχοντας την ιδέα πως αυτή είναι η πνευματική ζωή, που τη λένε και «έντονη, γεμάτη, δυναμική» και μ' άλλα τέτοια τρανταχτερά ονόματα, αυτοί λοιπόν μοιάζουνε με κείνον που τρέχει γρήγορα μ' ένα αυτοκίνητο, και δεν προφταίνει να δει τίποτα, κι έτσι δεν νοιώθει τίποτα, δεν αισθάνεται τίποτα, δεν φέρνει στο νου του τίποτα.

Όσοι ζούνε αυτή τη ζωή (κι αυτή τη ζωή ζούνε οι σημερινοί αχόρταγοι άνθρωποι), είναι πάντα βιαστικοί, πάντα αφηρημένοι, ολοένα με το μάτι στο ρολόγι, λαχανιασμένοι, θέλουνε να τα προφτάξουνε όλα, κι έχουνε μεγάλες στενοχώριες γιατί δεν μπορούνε να τα προφτάξουνε όλα, έχουνε μεγάλη αγωνία οι δυστυχισμένοι άνθρωποι. Το μυαλό τους είναι άνω κάτω, η καρδιά τους αναστατωμένη και κείνη. Νευρικοί, ακατακάθιστοι, σαστισμένοι, δεν έχουνε ησυχία, μήτε τη μέρα, μήτε τη νύχτα, λες κι είναι καταραμένοι, σε καιρό που ο κόσμος κι αυτοί οι ίδιοι έχουνε την ιδέα πως είναι βλογημένοι, αφού έχουνε πολλά

λεφτά για να προφταίνουν παντού. Οι άλλοι, που δεν έχουν τα μέσα να φορτωθούν όλες εκείνες τις φροντίδες, τους μακαρίζουν, μη νοιώθοντας πως οι ίδιοι είναι πολύ πιο ευτυχισμένοι.

Οι άνθρωποι, που, όπως λένε, ζούνε «τη μεγάλη ζωή», μ' άλλα λόγια που περνάνε το μαρτύριο που είπαμε, όλα τα δοκιμάζουν, γρήγορα και λαχανιασμένα, όλα τα ξέρουνε, και μοναχά το τι θα πει αληθινή ζωή και τι ουσία έχει αυτή η ζωή, δεν γνωρίζουνε. Τον εαυτό τους δεν τον ξέρουνε ποιός είναι γιατί ποτέ δεν βρίσκονται μαζί του. Δεν τον χωνεύουνε, σαν να είναι ο πιο μεγάλος εχθρός τους, τον αποφεύγουνε, όπως αποφεύγει κανένας ένας δυσάρεστο κι ενοχλητικόν άνθρωπο. «Ωχ! Πως θα μείνω πάλι μ' αυτόν τον άνθρωπο; Τι να του πω; Τι να μου πει; Πως να περάσει η ώρα;». Έτσι συλλογίζονται, όποτε υπάρχει φόβος ν' απομείνουνε μοναχοί με τον εαυτό τους για να ζήσουνε λίγο αληθινά, να θυμηθούνε πως έχουνε έναν εαυτό. Πρέπει να τον λησμονήσουνε, σαν να μην υπάρχει, σαν να πέθανε.

Όλες οι έγνοιες κι οι κοσμικές φροντίδες που τους τυλίγουνε σαν σχοινιά και τους τραβάνε από δω κι από κει, είναι γι' αυτούς η σωτηρία, η σωτηρία από τον εαυτό τους. Τρέχουνε καταδιωγμένοι απ' αυτό το φάντασμα, και για να τ' αποφύγουνε, κάνουνε ο,τι μπορούνε. Αυτοί είναι οι δυστυχισμένοι άνθρωποι που κερδίσανε όλον τον κόσμο, και χάσανε την ψυχή τους, τον εαυτό τους. Που πουλήσανε τα πρωτοτόκια για ένα πιάτο φακή.

Κάθε στιγμή της ζωής είναι πολύτιμη για τον άνθρωπο. Χαμένες ώρες είναι εκείνες που νοιώθει ψεύτικα πως ζει, όποτε βρίσκεται μέσα σε κάποια φασαρία που τον ψευτογελά πως τότε ζει αληθινά και παρηγοριέται. Αληθινά δεν ζει κανένας, αν δεν έχει συντροφιά τον εαυτό του, τις σκέψεις του, τα αισθήματά του. Πως μπορεί να ζει, σε καιρό που ο εαυτός του θα λείπει; Ζώντας με τον εαυτό μας, δεν γινόμαστε εγωιστές, όπως θα πούνε κάποιοι που κρίνουνε ξώπετσα. Ίσια - ίσια, μ' αυτόν τον τρόπο ανθίζει μέσα μας ένα πάντερπνο περιβόλι, γεμάτο αγάπη για τους άλλους, κι η καρδιά μας πίνει από τη δροσερή πηγή που έβαλε ο Θεός μέσα μας. Εκείνος είπε: «Η βασιλεία του Θεού βρίσκεται μέσα σας». Και τι άλλο είναι η βασιλεία του Θεού, παρά η αληθινή ζωή; «Ότι παρά Σοι πηγή ζωής. Εν τω φωτί Σου οψόμεθα φως». «Σε Σένα, λέγει, βρίσκεται η πηγή της ζωής». Και πάλι, λέγει ο Χριστός: «Ουκ οίδατε ότι ναός Πνεύματός εστε». Οι άγιοι που ζήσανε την αληθινή ζωή, μιλάνε με τα παρακάτω λόγια: «Μην περιμένεις να λυτρωθείς από τους ανθρώπους κι από τα ξεγελάσματα που τα λένε διασκεδάσεις και απολαύσεις της ζωής. Καλότυχος είναι όποιος ξεμάκρυνε από τον κόσμο κι από την απατηλή ταραχή του, και προσέχει μοναχά στον εαυτό του. Όποιος δεν ένοιωσε την ειρήνη, δεν ένοιωσε πως ζει. Εκείνοι που παραδίνουνε τον εαυτό τους στις ηδονές και στις κοσμικές απολάψεις, και θαρρούνε πως κάνουνε ευτυχισμένο τον εαυτό τους, αυτοί κάθονται παντοτινά έξω από το ίδιο το σπίτι τους. Έμπα μέσα στο σπιτάκι

που βρίσκεται μέσα σου, και θα δεις το παλάτι τ' ουρανού. Γιατί, ένα είναι και τούτο και κείνο, κι από το ίδιο παραθύρι τα βλέπεις και τα δύο».

Αυτά κι άλλα τέτοια συλλογίζομουν, καθισμένος στο φτωχικό μου. Τι λέγω; Στο παλάτι μου. Σ' αυτό, όλα είναι ταπεινά, μικρά κι αγαπημένα. Μήτε βίλλες θέλω, μήτε ψηλά κάγκελλα, μήτε πορτιέρηδες, μήτε γυαλιστερά πράγματα, μήτε τίποτα, από τα τόσα που θέλουνε νάχουνε οι άνθρωποι, και που γι' αυτά δεν βρίσκουνε ησυχία, μέρα και νύχτα. Πως τα σηκώνουνε, οι δύστυχοι, τέτοια βάρη ασήκωτα; Εγώ τρέμω με τη θυσία που κάνουνε στη ματαιοδοξία τους! Πολλές φορές στενοχωριέμαι πως κι εγώ έχω πολλά πράγματα, ενώ θα μπορούσα να ζήσω με πολύ λιγώτερα. [...] Σ' έναν ασκητή που ζει σε μια ερημιά στ' Άγιον Όρος, έστειλε κάποιος 100 δραχμές, μήπως του χρειασθούνε, και κείνος τούγραψε: «Δεν δύναμαι να κοιμηθώ από την ημέραν κατά την οποίαν έλαβα παρά της αγάπης σου τας εκατόν δραχμάς. Τοσαύτα χρήματα, τι να τα κάμω, ευλογημένε;». Θυμήθηκα τα λόγια που είναι γραμμένα στο χαρτί που κρατά ο άγιος Εφραίμ: «Ασκητής ακτήμων, αετός υσιπέτης». Είμαστε, λοιπόν, παραφορτωμένοι κι εμείς η δεν είμαστε; Τάχουμε όλα. Έχουμε κι ένα περιβολάκι, μικρό, ίσαμε μια γαΐδαροκυλίστρα.

Και όμως, αυτό το κομμάτι το χώμα είναι για μας θησαυρός ανεχτίμητος. Έχει λουλούδια που μοσχοβολούνε ήμερα κι άγρια, τα περισσότερα αγιολούλουδα, δεντρολίβανο, βασιλικό, μαντζουράνα, δυόσμο, αψηφιά, κι άλλα. Έχει και μίαν εληά, δυό λεμονιές, μια πορτοκαλιά και μια ροδιά. Κάθουμαι, σαν πασάς, και δοξάζω τον Θεό. Μέλισσες, πεταλούδες, σκαθάρια, χρυσοβασιλιάδες, μυγάκια λογής-λογής, άλλα μακρουλά, άλλα στρογγυλά, πετάνε γύρω στις πρασινάδες, και το σιγανό βούισμά τους με νανουρίζει. Περιεργάζομαι κάτω το χώμα, το κυττάζω από κοντά, καθισμένος χάμω. Μερμήγκια κι άλλα μαμούδια περπατάνε δω και κει, κάνοντας κάποιες μυστηριώδεις δουλειές. Πόσο αξιαγάπητα είναι αυτά τα πλάσματα! Πηγαиноέρχονται βιαστικά, ανταμώνονται στο δρόμο τους, σταματάνε σαν να κουβεντιάζουνε, κι ύστερα τραβά το καθένα όπου θέλει. Ποιός ξέρει τι συλλογίζονται και τι κάνουνε. Μια φορά, καμμιά σημασία δεν δίνουνε στα σπουδαία πράγματα που γίνονται στον κόσμο, πεντάρα δεν δίνουνε αν ένας άνθρωπος πήγε στον ουρανό μέσα σε μια σιδερένια μηχανή.

Κι εγώ μαζί μ' αυτά ζω ευτυχισμένος, μέσα στην ησυχία και στην ειρήνη της ταπείνωσης. Βέβαια, ο αστροναύτης δεν νοιάζεται για τούτα τα μικρά που δεν φαίνονται από κει ψηλά που βρίσκεται. Μα και τα μερμήγκια, οι λαμπρές και τ' άλλα τα μαμούνια δεν νοιάζονται γι' αυτόν. Χαμπάρι δεν παίρνουνε!

Λέγω μέσα μου: «Που πας, βρε άνθρωπε; Αφήνεις τον εαυτό σου, τον πολύτιμο εαυτό σου, και πας να βρεις άλλον κόσμο! Οι κόσμοι παντού είναι οι ίδιοι. Τα μάτια που τους βλέπουνε είναι διαφορετικά».

Καλά είμαστε, αγαπημένα μου μερμήγκια. Κανένας δεν μας ξέρει. Μήτε

νοιαζόμαστε για τον κόσμο, για τις μηχανές του και για τ' άλλα τα μεγαλεία του. Πόσο έμορφο πράγμα είναι να μη σε ξέρει κανένας, να σ' έχουνε όλοι λησμονημένον! Να είσαι ένα με τα μερμηγκάκια, που πηγαινοέρχονται βαστώντας στο στόμα τους ένα κομμάτι άχυρο! Να είσαι ένα με τα πεταλούδια, αυτά τα πετάμενα λουλούδια, που δεν πετάνε ψηλότερα από τα μικρά δεντράκια μας. Να είσαι αδερφός με τις χρυσόμυγες, με τα μικρά ζουζούνια, που βουσβουνίζουνε χαρούμενα και ψάχνουνε ανάμεσα στα φύλλα και στα άνθια που μοσκοβολούνε! Ένα με τα πουλάκια που κελαϊδούνε αξέγνοιαστα αποπάνω μας. Με τον τζίτζικα, που φωνάζει καθισμένος απάνω στο δέντρο, ντερβίσης που δεν φροντίζει για τίποτα.

Ναι. Θέλω να είμαι κι εγώ ένα απ' αυτά, να ζω ανάμεσά τους. Δεν θέλω να είμαι άνθρωπος, το πονηρότατο αυτό πλάσμα, που από την πονηριά, από τη φιλοδοξία κι από την αχορταγιά, δεν έχει καιρό να ζήσει, κι είναι ολοένα φουρτουνιασμένος!

Απόσπασμα από το βιβλίο "Μυστικά άνθη", εκδ. Παπαδημητρίου

Πηγή: Χριστιανική Φοιτική Δράση

Πηγή: anemonpnoi-magdalini.blogspot.gr